

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ: 99/67

Περί ελέγχου ομαδικών απολύσεων και τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του Ν. 2112/1920 περί υποχρεωτικής καταγγελίας συμβάσεως εργασίας. (ΦΕΚ 140/Α/11-8-67).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου απεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1.

Ομαδικαί απολύσεις είναι άκυροι και αι σχετικαί καταγγελιαί της σχέσεως εργασίας θεωρούνται ως μηδέποτε γενόμεναι, εάν προ της παρελεύσεως μηνός από της αναγγελίας αυτών εις το οικείον Γραφείον Ευρέσεως Εργασίας δεν τύχωσι της εγκρίσεως του Υπουργού Εργασίας, χορηγουμένης κατ' αίτησιν του ενδιαφερομένου εργοδότη μετά γνώμην του παρά τω Υπουργείω Εργασίας Ε.Γ.Σ.Κ.Π. Παρελθούσης της προθεσμίας ταύτης χωρίς να αποφανθή ο Υπουργός αι απολύσεις καθίστανται εφεξής έγκυροι.

2. Ο Υπουργός Εργασίας δύναται κατά τας περιστάσεις, μετά γνώμην του ανωτέρω συμβουλίου εντός του ως άνω μηνός να παρατείνη την ανωτέρω προθεσμίαν μέχρι ενός εισέτι μηνός.

3. Αι ισχυροποιούμεναι απολύσεις πραγματοποιούνται υπό της επιχειρήσεως, τηρουμένων των κειμένων διατάξεων περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας. Η κατά τον Νόμον 2112 ως ούτος ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως οφειλομένη αποζημίωσις καταβάλλεται είτε μετά την έγκρισιν των γενομένων ομαδικών απολύσεων, είτε μετά την άπρακτον άροδον της προθεσμίας περί ης η παράγραφος 1. Το τυχόν καταβληθέν ποσόν της αποζημιώσεως συμψηφίζεται εις ημερομίσθια ή μισθούς.

Άρθρον 2.

1. Απολύσεις θεωρούνται ομαδικαί, εφ' όσον ενεργούνται υπό εκμεταλλεύσεων απασχολουσών άνω των 50 μισθωτών και υπερβαίνουν αύται καθ' έκαστον ημερολογιακόν μήνα το εκάστοτε ισχύον ποσοστόν επί του εις την αρχήν εκάστου μηνός απασχολουμένου προσωπικού.

2. Το ποσοστόν τούτο καθορίζεται δι' αποφάσεως του Υπουργού Απασχολήσεως μεταξύ 2% έως 10% εις την αρχήν εκάστου εξαμήνου, αναλόγως των συνθηκών αγοράς εργασίας. Κατά το πρώτον εξάμηνον της ισχύος του παρόντος το ποσοστόν ορίζεται εις 6%.

3. Εις τους περιορισμούς του παρόντος νόμου δεν υπόκεινται και δεν συνυπολογίζονται εις τον αριθμόν των απολύσεων, περί των η προηγουμένη παράγραφος, απολύσεις δι' ας συντρέχουν οι κάτωθι λόγοι:

α) Εκτέλεσις παρά του μισθωτού αξιοποίνου πράξεως διαπραχθείσης εν τη εξασκήσει της υπηρεσίας ή απαγγελία κατ' αυτού κατηγορίας, δι' αδίκημα φέρον χαρακτήρα τουλάχιστον πλημμελήματος.

β) Διακοπή της λειτουργίας της εκμεταλλεύσεως λόγω πυρκαϊάς ή άλλου περιστατικού ανωτέρας βίας.

γ) Εκκαθάρισις, διάλυσις ή πτώχευσις επιχειρήσεως.

δ) Συμπλήρωσις ορίου ηλικίας, προβλεπομένου υπό εγκεκριμένου εσωτερικού κανονισμού επιχειρήσεως ή υπό του Κανονισμού συντάξεων του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων ή ετέρου ασφαλιστικού οργανισμού παρέχοντος σύνταξιν.

ε) Έκδηλος παράβασις υποχρεώσεως εξυπηρετήσεως του κοινού συμφέροντος, νοουμένου εν τη εννοία της υποχρεώσεως του σεβασμού των κρατουσών ηθικών αντιλήψεων, των εθνικών παραδόσεων και των γενικών υλικών συμφερόντων και

στ) ανάρμοστος και αντιπειθαρχική συμπεριφορά του μισθωτού προς τον εργοδότην.

4. Εν τη εννοία του άρθρου τούτου δεν θεωρούνται ως μισθωτοί οι διευθυνταί, οι διαχειρισταί και παρεμφερή διευθύνοντα πρόσωπα πάσης εκμεταλλεύσεως.
5. Εν τη εννοία του παρόντος ο όρος εκμετάλλευσις περιλαμβάνει τας Τραπεζάς, πάσαν επιχείρησιν ή εργασίαν εν γένει της ιδιωτικής οικονομίας.

Άρθρον 3.

1. Ως σχέσις εργασίας νοείται η εκ της πραγματικής απασχολήσεως του μισθωτού εν τη εκμεταλλεύσει δημιουργουμένη σχέσις, ανεξαρτήτως του κύρους της συμβάσεως εργασίας.
2. Η κατά το άρθρον 1 του παρόντος νόμου έγκρισις των γενομένων απολύσεων δεν θίγει τας εκ της κειμένης νομοθεσίας καθοριζόμενας αποζημιώσεις, ως και την προβλεπομένην διαδικασίαν διά την εγκυρότητα των ατομικών απολύσεων.
3. Εάν ο εργοδότης δεν δύναται ν' απασχολήση πλήρως τους μισθωτούς μέχρι της κατά το άρθρ. 1 του παρόντος εγκρίσεως των απολύσεων ή παρελεύσεως της οριζομένης προθεσμίας, ο Υπουργός Εργασίας δύναται να επιτρέψη εν τω μεταξύ θέσπισιν βραχείας εργασίας διά μειώσεως του χρόνου εργασίας ή των ημερών απασχολήσεως διά της εφαρμογής της εκ περιτροπής εργασίας, του εργοδότης δικαιουμένου να μειώση αναλόγως το ημερομίσθιον ή τας αποδοχάς των εις βραχείαν εργασίαν ασχολουμένων μισθωτών.

Άρθρον 4.

Αι ως άνω διατάξεις δεν εφαρμόζονται:

- α) Επί απολύσεων προσωπικού συνεπεία σχέσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου ή έργου.
- β) Επί απολύσεων του προσωπικού, των γεωργικών, των αγροτικών, των εποχιακών, των αλιευτικών, των ναυτιλιακών εκμεταλλεύσεων ως και των επιχειρήσεων των ασκουμένων υπό των συνεταιρισμών του Ν. 602.
- γ) Επί εργολάβων δημοσίων έργων ή ιδιωτικών δομικών έργων.

Άρθρον 5.

Το άρθρ. 3 του Ν. 2112/20 ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη δια των Ν. 4558/1930 και 3198/1955 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«Άρθρον 3

1. Εργοδότης μη τηρών την κατά τα ανωτέρω υποχρέωσιν καταγγελίας της σχέσεως εργασίας υποχρεούται όπως καταβάλει εις τον υπάλληλον αποζημιώσιν ίσην προς το σύνολον των τακτικών αποδοχών ας θα ελάμβανε κατά τον χρόνον προ του οποίου έδει να γίνει η καταγγελία.
2. Η κατά την προηγούμενη παράγραφον αποζημιώσις δεν δύναται εις πάσαν περίπτωσιν να υπερβαίνει το ποσόν των 240.000 χιλ. δραχμών καταργουμένης πάσης αντιθέτου ειδικής διατάξεως νόμου ή συμβάσεως οιασδήποτε μορφής ή τυχόν υπάρχοντος εθίμου.
3. Η κατά το άρθρο 1 προειδοποίησις δεν απαλλάσει τον εργοδότην της υποχρεώσεως προς αποζημιώσιν του υπαλλήλου δια του τετάρτου της αποζημιώσεως ην έδει να καταβάλει ο εργοδότης κατά την προηγούμενη παράγραφον.
4. Ως τακτικά αποδοχαί υπαλλήλου θεωρούνται ο μισθός ως και πάσα άλλη παροχή εφ' όσον δίδεται αντί μισθού ως παροχή εις είδος, προμήθειαι. Ποσοστά επί των κερδών ή εισπράξεων ή άλλης φύσεως συμμετοχή εις επιχείρησιν, εφ' όσον χορηγούνται ανεξαρτήτως της κανονικής αμοιβής της εργασίας, δεν θεωρούνται τακτικά αποδοχαί πλὴν εναντίας συμφωνίας.

Άρθρον 6.

1. Εις άς περιπτώσεις ειδικής διάταξις νόμου ή κανονισμού ή συμβάσεως αναφερομένης εις Ανωνύμους Εταιρείας ή Κοινοφελείς Επιχειρήσεις (πχ. Σύμβασις εξαγοράς ΗΕΑΠ-ΔΕΗ

κλπ.) προβλέπει την καταβολήν εις υπαλλήλους, κατά τον χρόνον της απομακρύνσεως των εκ της εργασίας, και ετέρας προσθέτου αποζημιώσεως πέραν της υπο του Ν. 2112 προβλεπομένης, η αποζημιώσις αύτη δεν δύναται να υπερβαίνη ποσοστόν 15 % της υπο της παρ. 1 άρθρου 3 του Ν. 2112, ως αντικαθίσταται δια του παρόντος οριζομένης αποζημιώσεως.

2. Η διάταξις της προηγουμένης παραγράφου εφαρμόζεται και εις ην έτι περίπτωσιν διά την καταβολήν της προσθέτου ταύτης αποζημιώσεως έχει διατεθή ειδικώς υπό της επιχειρήσεως ωρισμένον χρηματικόν ποσόν προς εξυπηρέτησιν του σκοπού τούτου.

Άρθρον 7.

Η ισχύς του παρόντος νόμου άρχεται από της δημοσιεύσεώς του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 18 Ιουλίου 1967

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β΄

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤ. ΚΟΛΛΙΑΣ

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΓΡ. ΣΠΑΝΤΙΔΑΚΗΣ